

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἑπιμελητοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχουσαν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χάριν αὐτῶν ἐπιτηδεύων καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριστείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς καιροὺς.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ Ἐσωτερικὸς 80-16.— Ἐξωτερικὸς 80-25.— Ἐξέλιξις 5,50 Ἐξέλιξις 13.— Τελευτή 4,50 Τελευτή 7.— ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτήσιος, δολλάρια 4		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879 ΙΑΡΥΘΗ — ΚΑΛΩΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΚΟΥΝΤΕΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ Ἐν Ἀθήναις, 26 Ἰουνίου 1921	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐσωτερικὸν. λεπτ. 40 Ἐξωτερικὸν. λεπτ. 50 Φύλλα προσηγορευμένων ἐπὶ τῆς ἐπίσης. ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὅδὸς Ἐρεσίου δρ. 38 παρὰ τὸ Βασιλειῶν Ἔτος 48ον.—Ἀριθ. 30
---	--	--	---

Ὁ ΜΙΚΡΟΣ ΕΒΕΛΟΝΤΗΣ (ΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)
 Τῆ στιγμῇ ἐκείνῃ, ὁ ἥλιος βγαίνοντας, ἐχρῶσαν τὸ θαυμάσιον πανόραμα καὶ τὸ πρῶτον κανόνι εἶχε βροντήσῃ. Μὰ ὁ Γιάννης δὲν ἔβλεπε μπροστά του πορὰ τὸ γλυκὸ προσωπάκι καὶ τὰ γαλανὰ μάτια τῆς μικρῆς του φίλης.
 "Αὐ, ὅπως τοῦ εἶχε προσηγεύσει ὁ Βοναπάρτης, γινάταν ἀξιωματικός, τὴν ἐκπλήξη γιὰ τὴν Λιζούλα στὸ γυρισμό!
 "Ὅ, ἔκανε ὅτι μποροῦσε σ' αὐτὴ τῇ μάχῃ ποὺ ἄρχισε τώρα, γιὰ ν' ἀνεβῆ ἕνα σκαλί τουλάχιστον πρὸς τὴν ἐπιμέλῃ. Γιατί δὲν ἐβάσιζόταν πιά στὴς ὑποσχέσεις ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ Δυβάλ στὴν Ἀλεξάνδρεια; τὸν εἶχαν ξεχάσει στὴν ἀπονομή τῶν ἀμοιβῶν. Ἴσως αὐτὴ τῇ φορᾷ θάταν κίττ' ὑπερβολή.
 "Ἐνῶ συλλογιζόταν αὐτὰ, ὁ ἀρχιστράτηγος μπήκε στὸ τετράγωνον, ποὺ ἕνα του μέρος ἀποτελοῦσε καὶ τὸ Ἐνάτο Καβαλλίκευ ἕνα θαυμάσιον ἄλλογο τῆς Συρίας, ποὺ ἡ οὐρὰ του ἐσάρωνε τὴν ἄμμο καὶ τὰ μάτια του ἔβγαζαν φλόγες.
 — Στρατιῶται! ἐρώναξε δείχνοντας μὲ τὸ δάκτυλον τὴς Πυραμίδος· νὰ θυμᾶστε ὅτι ἀπὸ τὸ ὕψος αὐτῶν τῶν μνημείων, σάραντα αἰῶνες ὡς θωροῦν!
 Ὁ λόγος αὐτός, συνοδευόμενος ἀπὸ μιὰ σοβαρὴ καὶ ἰσχυρὴ χειρονομία, ἔλαμψε μεγάλη ἐντύπωση στὸ στρατό. Ὁ Γιάννης ἠλεκτρίσθη καὶ προσπαθῆσε νὰ συναντήσῃ τὸ βλέμμα τοῦ Βοναπάρτη. Ἀλλὰ ὁ ἀρχιστράτηγος βγήκε ἄμεσως ἀπὸ τὸ τετράγωνον τοῦ Δεκαίξ, καλπάζοντας πρὸς τὸ τετράγωνον τοῦ

Ρεϊνιέ. Τὸν ἀκολουθεῖς ὁ Μυρά καὶ μιὰ ἴλη.
 "Ἦστερ' ἀπὸ λίγες στιγμῆς, ἄρχισε ἡ μάχη μὲ τοὺς Μαμελοῦκους. Οἱ θαυμάσιοι αὐτοὶ καβαλλάρηδες ἔκαναν ἕνα μὲ τὰ λογάκια τους. Ὁρμούσαν κατὰ τῶν τετραγώνων πυροβολώντας μὲ τὰ τρυμπόνια, τὴς κεραιπίνες καὶ τὰ πιστόλια τους. Ἐπειτα σήκωναν τὰ γαταγάγια τους καὶ ἔφεταν ἀπάνω στὴς λόγχες.
 Ἀλλὰ ἡ ἀνδρεία τους ἐτίκονταν στὴν

θρόπινα αὐτὰ τέγγη, στὰ ζωντανὰ αὐτὰ φρούρια, ποὺ ἀπὸ τὴς τέσσερες πλευρὰς τοὺς ἐξουσίαν φωτιά καὶ θάνατον. Δυὸ ὥρες βάσταξε ἡ φοβερὴ καὶ ἀνιση πάλη. Οἱ Μαμελοῦκοι πολεμοῦσαν ἡρωϊκά καὶ ἀπεγνωσμένα, γιὰτ' ἤξεραν, πῶς ἂν ἐνικοῦνταν, θά ἔχαναν τὴν ἐξουσία τους ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον, τοὺς θησαυροὺς τους, τὰ παλάτια τους, τὴς γυναῖκες τους, ὅλα.
 Ἀλλὰ τοῦ κάκου! Κι' ἀφοῦ εἶδε πῶς ἦταν ἀδύνατον νὰ νικήσῃ, ὁ Μουράδ - Μπέης ἀποφάσισε νὰ φύγῃ μὲ τοὺς Μαμελοῦκους ποὺ τοῦ ἀπέμειναν. Τράβηξε πρὸς τὴν Ἐρημὸν μὲ καμμία ἑκατοστὴ μόνον· οἱ ἄλλοι ἀναγκάσθηκαν νὰ πῆσουν στὸ Νεῖλο, ὅπου πολλὰς χιλιάδες ἐπνίγησαν.

Περὶ ἑρρη λεπτομέρεια: τὰ πτώματά τους, ποὺ ὁ ποταμὸς τὰ τραβήξε πρὸς τὴν Κάτω Αἴγυπτον, στὰ χωριά Δαμιέτη καὶ Ροζέτη, ἔφεραν, αὐτὰ πρῶτα, τὴν εἰδηση τῆς νίκης τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ.
 Τὸ μεσημέρι, κτύπησε ἔραδος καὶ τὰ σιτάγματα, ἐλεύθερα πιά ἀπὸ τοὺς Μαμελοῦκους, ποὺ ἦταν ὁ μόνος σοβαρὸς ἐχθρὸς. Ἐπλησίασαν τὰ χωματένια ὀχυρώματα, ποὺ εἶχε σηκώσει τὸ τεύρικο πεζικό. Ἀλλὰ τὸ βάλε στὴ φευγάλα χωρὶς νὰ πολεμήσῃ.
 Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ κανόνια, ποὺ τὰ χάρησαν ξεχωριστὰ, οἱ Γάλλοι βρῆκαν στὸ ἀπαρατήρητον στρατοπέδον καντίνες μὲ γλυκίσματα καὶ σιρόπια, χαλιὰ, πορσελάνες, ἀσημικὰ, ὑφάσματα, μυραδικὰ καὶ κάθε λογῆς πλοῦτη.

Τὸ βράδυ, ὁ γαλλικὸς στρατός μπήκε στὸ Κάιρον, φωτιζόμενος ἀπὸ τὴν πυρκαϊὰ τοῦ τουρκικοῦ στολισκοῦ. Τραβήσαντα πλοῖα καίγονταν στὸ Νεῖλον καὶ μὲ τὴς φλόγες τους, ποὺ ἀνέβαιναν στὰ ὕψη, μποροῦσε κανεὶς νὰ βλέπῃ σὰ γάταν ἡμέρα.

— Ἀπὸ τὸ ὕψος αὐτῶν τῶν μνημείων, σάραντα αἰῶνες ὡς θωροῦν! (Σελ. 233; στ. α')

Οι ψηλοί μινωάρδες κι' οι επιβλητικοί Όλοιοι του ζακμιού του Έλ-Αίχαρ, παίρνοντας όψεις φανταστικές και στους στενούς κι' έρημους δρόμους, πίσω από τα κάρφια των παραθύρων, οι Αραπάδες, λυτρωμένοι από το ζυγό των Μωαμεθανών, έβλεπαν τους Εύρωπαίους έκείνους στρατιώτες, που τους έφεραν την ελευθερία.

Η κατάληψη της Αιγυπτιακής πρωτεύουσας, γύρω θρίαμβος του Βοναπάρτη, είχε μαθούσε τους Γάλλους από χαρά. Αλλά μέσ' στις γιορτές και στις διασκέδασεις, τους ήλθε σαν ψυχρολουσία η είδηση της καταστροφής του στόλου στο Άβουκίρ.

Ο ναύαρχος Μπρυσέ, από ανεξήγητο πείσμα, δεν θέλησε να τον εξασφαλίσει στο παλιό λιμάνι της Αλεξανδρείας, όπως του είχε συστήσει ο Βοναπάρτης. Έπειτα παραμέλησε να βάλει προσκόπους κι' ο άγγλος ναύαρχος Νέλσον του έπεσε ξαφνικά, σε στιγμή που οι μισοί χύδρες των πληρωμάτων βρισκόταν έξω! Η ναυμαχία βόστανε δεκάοκτώ ώρες. Κι' ο άγγλικός στόλος κατέστρεψε τον γαλλικό, αλλά με μεγάλες κι' έκείνος απώλειες.

Την άλλη μέρα έμαθαν τις λεπτομέρειες από έναν ταχυδρόμο του αντιναύαρχου Παντώμ.

Η «Ανατολή» είχε ανατιναχθή κι' αυτό έγινε η κυριότερη αϊτία της συμφοράς.

Ο Γιάννης αισθάνθηκε μεγάλη λύπη για την απώλεια του ωραίου πλοίου και συλλογίστηκε τι να πόνει ο φίλος του Αραδέκ: δεν ήταν με τον στολίτικο του Νείλου, γιατί είχε άγκυροβολήσει στο Κάιρο, κι' αν πάλι ο Αραδέκ ήταν στο Κάιρο, ο Γιάννης θα τον είχε συναντήσει. Θα είχε φύγει λοιπόν με την Άνατολή κι' ο μικρός έθελοντής λυπήθηκε γι' αυτό θανάσιμα.

Μα τα λογής-λογής καινούργια πράγματα, που του παρουσιάστηκαν, διασκέδασαν τη λύπη του. Και πρώτα-πρώτα το πατηγόρι που κάνουν οι Αιγύπτιοι κάθε χρόνο για την πλημμύρα του Νείλου. Έγινε με μεγάλη πομπή, τον Αύγουστο.

Όλος ο στρατός έλαβε μέρος σ' αυτή την τελετή, με μεγάλη στολή, παρατεταγμένος όπως σε μάχη, στις όχθες του ποταμού κι' ο Γιάννης, από το πρόσωμα του καναλιού του Καλιφ των Πιστών, είδε τον Καδή να σπάζει το φραγμό, που κρατούσε τα νερά του Νείλου.

Ο Βοναπάρτης είχε κοντά του τον Έλ-Μπεκρά, τον απόγονο του Προφήτη. Οι κανονιοβολισμοί ανακατεύθηκαν με τις χαρούμενες φωνές διακοσίων γιλαδάων θεατών, που περιτοίχιζαν τους δύο άρχηγούς. Οι πλατείτες του Κάιρου, καθώς και μερικοί δρόμοι έγιναν λίμνες, κι' ο βορβόρος, που αποτελεί τον κλυτο της Αιγύπτου, ξεχύθηκε μακριά στην πεδιάδα.

Το Δεκέμβριον, ο παταμός γύρισε στην κοίτη του. Χιλιάδες Ψελάχοι σκέπασαν τη γή με σπόρους και σε λίγες εδομομάδες, ανθισμένες πεδιάδες, κλούσια χωράφια, πρασινωπά χαλιά χάριζαν στο ματί ένα θαυμάσιο θέαμα.

Έπειτα, έγινε η έορτη του Προφήτη, η Έγείρα. Η λέξη αυτή, παιδιά μου, σημαίνει φυγή. Είναι ορισμένο να θυμώγται οι Μωαμεθανοί τη φυγή του Μωάμεθ, που διώχθηκε από τη Μέκκα από τους έχθρούς του, όταν άρχισε τη διδασκαλία του, και κατέφυγε στη Μεδίνα.

Την ημέρα αυτή τελειώνει το έτος των Μωαμεθανών, που είναι δώδεκα μέρες μικρότερο από το δικό μας, κι' ο Βοναπάρτης, που, με ύπεροχη φρόνηση, σεβόταν τις πεποιθήσεις και τις παραδόσεις του λαού που υπέτασε, διατάζε να λάβη μέρος ο στρατός και σ' αυτή την έορτη.

Οι μήνες περνούσαν. Το Κάιρο έγκαιλιόταν μέρα με την ημέρα περισσότερο. Μία μέρα ή πόλη έπαναστάτησε. Μα ο Βοναπάρτης άποκατέστησε την τάξη με κανονίες κι' η ζωή ξανάρχισε ήσυχη και κανονική κι' η στρατιά της Κάτω-Αιγύπτου ήσυχάζε, ενώ ο Δεκαίξ, καταδιώκοντας τον Μουράδ-Μπέη στην Άνω Αίγυπτο, έφερνε τις γαλλικές σημαίες ως τα έρειπια των Οηδών και τον καταρράκτη του Σεάν. Ο Γιάννης είχε μια μεγάλη διάψευση των προσδοκιών του. Η κατάληψη της Αλεξανδρείας, παρά τις υποσχέσεις του Συναγματάρχη του, δεν του είχε φέρει τίποτα σπουδαίο. Η μάχη των Πυραμίδων δεν του είχε δώσει καμμία εύκαιρία να διακριθί. Τίποτ' άλλο. Δεν ακολουθούσε το δρόμο, που θα τον έκανε μια μέρα αξιωματικό. Όμως, γύρω του, όλο και προαγόνταν: ο Μισύ έγινε λοχίας.

Ο Γιάννης έπωλεθόθηκε από την άπραξία αυτή για νάνειθ στις Πυραμίδες και να σκαρφαλώσει στους άμους της Σηγγός, που γειτονεύει με τις Πυραμίδες. Ακολούθησε τα βήματα των σοφών, που σπύδουσαν την εκστρατεία.

Κάθε μέρα έκαναν ένασκαφές στα πεδύρωα κι' η έκπληξη του μικρού μας φίλου έφθασε στο κατακάρυφο, όταν είδα να βγαίνουν από ταφους ύπογειους καλιών βασιλέων της Αιγύπτου, πτώματα, που είχαν γίνει μούμιες, δεμένα με λουριά και χρονολογημένα από είκοσι δύο αιώνες!

Το Ένατο ήταν στρατωνισμένο στο παλιό Κάιρο, μα ο λόγος του Γιάννη κατέιχε έν από τα φρούρια που ο στρατηγός Καρφαρέλλι είχε κατασκευάσει για την άμυνα της πόλης.

Μια μέρα που ο μικρός λοχίας έρεμβάζε στο χαράκιωμα, ρωτώντας τον έαυτο του ποτε θάρχόνταν νέα από τη Γαλλία κι' άρχίζοντας, όπως κι' άλλοι πολλοί, να αισθάνεται τη θλίψη της εξορίας, ένοιωσε να τον χτυπούν στον ώμο. Γύρισε και μ'

ένε πόνημα σηκώθηκε: είχε αναγνωρίσει το Βοναπάρτη.

— Έ, μικρέ, του είπε Άκουμ είσαι λοχίας;

Με μεγάλο κόπο, ο Γιάννης μπόρεσε να βροιάσει ένο κινεί πνιγμένο. Τάχε χαιμένα.

— Γιατί δεν παίρνεις το δρόμο που γίνονται αξιωματικοί; .. Έ; Έτσι φαινόταν πως θα κανίε.

Ο μικρός έθελοντής προσπάθησε και με σταθερότερη φωνή είπε,

— Δεν φταίω εγώ.

— Έλαβες μέρος στις δύο μάχες;

— Και στις δύο.

— Κι' είδες από κοντά τους Μαμελούκους;

— Μάλιστα, στρατηγέ μου, έλαβα μέρος στην έφοδο της Αλεξανδρείας κι' αλόμα....

Σταμάτησε από φόβο μήπως, αν εξακολουθούσε, εξέθετε το συναγματάρχη Δυβάλ, που πραγματικώς του είχε υποσχεθί να κάνη γνωστή την καλή του διαγωγή στην Αλεξανδρεία κι' όμως δεν είχε κάνει τίποτα.

Αλλά ο Βοναπάρτης, μαντεύοντας κάποια ύπεροβολία του νεαρού προστατευομένου του, τον βοήθησε κι' έτσι ο Γιάννης διηγήθηκε απλά τα γεγονότα που έβρουμ.

Ο στρατηγός σκέφτηκε μια στιγμή.

— Δεν ήξερα τίποτ' απ' αυτά, είπε. Άκουσε λοιπόν: Θέλω να σου δώσω μια εύκαιρία να διακριθίς. Θέλεις εσύ;

— Ω, και, στρατηγέ μου! θα ήλωνα τόσο εύχαριστημένος! Έδώ δεν γίνεται τίποτα.

— Έχεις δικιο, εδω κοιμώνται άπανω στη μαλθακότητα, που δεν είναι καθόλου καλό μαζιλιάρι για το στρατιώτη. Θα σου αλλάξω το πουπουλέγιο σου, κ ρ ε β ε τ ι μ' ένα στρατιωτικό. Έβρεις τι θα πη δ ρ ο μ α ς ;

(Έπειτα συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ [Κατά το Γαλλικό του λοχαγού Danpit]

ΕΛΕΥΣΙΝΑ

Μια βροχή γαλήνη πέρα ως πέρα του ναού τα συντόγματα τυλίγει, κάποιος πόνος βουβός τη χώρα πνίγει, κάποιος θρηγος πλανιέται στον άερα.

Όλα συντόμια... γέγοντας η μέρα με τόγο μια νεκρή θρησκεία ένοίγει... χωρίς θύμα οι βρομοί... κι' έχουνε φόνος για πάντα η Κόρη κι' η σεπτή Μητέρα(*)

Παλιά, μια τέτοιαν ώρα απ' την Άθήνα η πομπή των μυστών (*) στεφανωμένη την ιερήν οδό θε νάχε πάει...

Τώρα, μέσα στα έρειπια, μιάν άχτεια θρησκείας καινούργιας: σ' όλη σου τη χώρα Φαντάσεις, εκκλησούλα άσπροντυμένη!

ΙΩΑΝ. Θ. ΚΑΚΡΙΑΝΗΣ (*) Η Περσεφόνη κι' η Δήμητρα. (**) Τό' Έλευσινίων Μυστηριών.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ' (Συνέχεια)

— Σταθήτε!.. σταθήτε!.. τους είπε άξαφνα ο ναύκληρος με σιγαλή φωνή.

Τον είδαν τότε να σκαρφαλώνη στον εξώστη, προς το μέρος του Όρου της Σωτηρίας, να παραμερίζη τα φυλλώματα, να βγάλη μια στιγμή το κεφάλι του και πάλι να το τραβά μέσα.

— Τι είναι, ρώτησε ο Φρίτε.

— Οι άγγιοί! αποκρίθηκε με πνιγμένη φωνή ο Τζών-Μπλόκ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΘ'

Διάφοροι: είκοσις. — Τι πρέπει να γίνη. — Μια κανονία. — Το νηοίο του Καρφαρέλλι. — Αναγνώριση ως την άκρογαλιά. — Η άποκατημένη βαρκούλα. — Η έπιβίβαση. — Μην τραβάτε!

Ήταν άπόγευμα, δυόμιση ή ώρα. Το φύλλωμα της μαγκλιέρας ήταν τόσο πυκνό, ώστε οι άντινες του ήλιου, σχεδόν καθυστες, δεν κατορθώναν να το περάσουν. Ο Φρίτε λοιπόν κι' οι σύντροφοί του δεν έτρεχαν τον κίνδυνο να ανακαλυφθούν στην έναερα κατοικία του Φάλλενχόρστ, άγνωστη ακόμη στους άγγιούς που είχαν πατήσει το νηοί.

Ένας όμιλος από πέντε άνθρωπους, μισόγυμνους και μαύρους σαν τους ιθαγενείς της δυτικής Αυστραλίας, όπλισμένους με τόξα και με βέλη, έρχόνταν από τη δευδροστογία. Ότι η Γη της Έπαγγελίας είχε τώρα κι' άλλους κατοίκους, το έδειπαν. Αλλά τι είχαν γίνει ο κ Ζερματτ κι' οι δικοί του; Μπόρεσαν τάχα να φύγουν ή νεκήθηκαν σ' έναν άνισο άγώνα;

Πραγματικώς, δεν μπορούσαν να υποθέσουν πως όλοι — όλοι οι ιθαγενείς που βγήκαν στο νηοί, ήταν αυτοί οι πέντε που έβλεπαν τώρα. Άν ήταν τόσοι, βέβαια που δεν θα έκαναν καλά τον κ. Ζερματτ, τους δυό γιούς του και τον κ. Ουόλστων, ούτε αν τους έπεσαν ξαφνικά. Θάταν πληθός απ' αυτούς και θα είχαν έλθει με όλόκληρο στολίτικο από πύργους. Ο στολίτικος αυτός θα ήταν τώρα άραγμένος στο λιμάνι μαζί με τη βάρκα και με την πινάσσα. Κι' αν δεν τον έδλεπαν από το Φάλλενχόρστ, ήταν γιατί τους τον έκρυβε η άκρη του όρμου της Σωτηρίας...

Που να ήταν λοιπόν οι οικογένειες Ζερματτ και Ουόλστων; Άφου δεν τις έδλεπαν ούτε στο Φάλλενχόρστ, ούτε στα περιχώρα, τι έπρεπε να συμπράνουν;... Ότι τις κρατούσαν φυλακισμένες στο Φελεσενχάιμ;... Ότι είχαν προφτάσει να καταφύγουν σε κανέν' από τα άλλα κτήματα;... Η όστι τις είχαν σφάζει;...

Έτσι εζηγούνταν όλοι: Οι καταστραφές που βροήκαν από Φάλλενχόρστ κι' η έγκατάλειψη όλου εκείνου του μέρους, από το κανάλι της λίμνης ως την άκρογαλιά.

Τον Φρίτε, τον Φραγκίσκο και την Τζέννυ τους χτυπούσε τώρα η μεγαλύτερη δυστυχία που μπορούσαν να φαντασθούν. Έπίσης τον Τζέιμς, τη γυναίκα του και την αδελφή του. Τι έλπίδες μπορούσαν να έχουν άκόρη; Έτσι, ενώ ο Χάρρυ Γκούλδ κι' ο ναύκληρος εξακολουθούσαν να κρυφοκοιτάζουν τους άγγιους, οι άλλοι έκλαιγαν πικρά.

Όστόσο ύπηρχε μια τελευταία έλπίδα, στην ύποθεση πως οι δυό οικογένειες μπορούσαν να κατέφυγαν στα δυτικά, σε κανένα μέρος του νησιού, πέρ' από τον όρμο των Μαργαριτών. Άν είχαν ιδί από μακριά τις πύργους να πλησιάζουν στον όρμο της Σωτηρίας, δεν θα έπρόφθαναν να φύγουν με τ' άμάξι, φορτωμένε τροφίμα και όπλα;.. Μα κανένας δεν τολμούσε να το πιστέψη.

Οι άγγιοι όλοένα έπληθιάζαν. Τι έσκόπευαν να κάμουν; Θα έμπαιναν άραγε στην αϊλή και κατόπι στην κατοικία, που την ήξεραν και την είχαν λεηλατήσει;.. Και δεν ήταν φόβος να ανακαλύψουν τώρα την πόρτα της εσωτερικής σάλας;.. Αλλά άφου ήταν μόνο πέντε, εύκολα θα τους εξέλεπαν:θα τους παρασύλλαν στην ταραύσα και καθώς θα παρούσιάζονταν ένας — ένας, θα τον άρπαζαν και θα τον πετούσαν από τα κάγκελα, δηλαδή από ύψος πενήντα ποδιών.

— Κι' αν ύστερ' από τέτοια κουτρούβαλα, είπε ο ναύκληρος, θάχαν άκόμα πόδια για να γυρίσουν στο Φελεσενχάιμ, θα πη πως οι άγγιάνθρωποι αυτοί είναι πιο πολύ γάτες από πύθιοι!

Όταν έφθασαν στην άκρη της δευδροστογίας, οι πέντε άραπάδες έσταμάτησαν. Ο Φρίτε, ο Χάρρυ Γκούλδ κι' ο Τζών Μπλόκ δεν έχαναν τώρα ούτε ένα τους κίνημα. Τι γόρευαν αυτοί στο Φάλλενχόρστ;.. Κι' αν ανακάλυπταν την έναερα κατοικία και γύριζαν με τους συντρόφους τους να την προσβάλουν, πως θα μπορούσαν οι φίλοι μας να νάντισταθούν;.. Οι έχθροι μπορούσε νάταν και πνήγνια κι' εκατό, ίσως και περισσότεροι...

Άφου σταμάτησαν λίγο, οι άγγιοι ξεκίνησαν πάλι, έφθασαν στο φράχτη της αϊλής και τον τριγύρισαν. Τρεις απ' αυτούς μπήκαν στην αϊλή και ξαναβγήκαν σχεδόν άμέσως, κρατώντας μερικά έργαλεία του φαρέματος, που ήταν εκεί σ' ένα ύπόστεγο.

— Μπράβο! ψιθύρισε ο ναύκληρος. Αυτό, μάτια μου, δεν γυρεύουν ούτε άδεια.

— Θα πάμε να φερύδουν σ' άκρογαλιά; ρώτησε ο Χάρρυ Γκούλδ.

— Τώρα θα ίδούμε, αποκρίθηκε ο Τζών Μπλόκ.

Οι τρεις άγγιοι ενόθησαν πάλι με τους άλλους δυό, κι' όλοι μαζί πήραν το μονοπάτι της δεξιάς όχθης του ποταμού του Φάλλενχόρστ και κατέβηκαν στη θάλασσα.

Τους έβλεπαν ως τη στιγμή που έφθασαν στο στόμιο του μικρού ποταμού, στον

όρμο των Έρωδιών. Άλλ' άμα έστρίψαν άριστερά, τους έχασαν από τα μάτια τους και δεν θα τους ξαναέβλεπαν πια παρ' όσον έβγαίναν με βάρκα στο πέλαγο. Γιατί όχι; Μπορεί να είχαν σ' άκρογαλιά εκείνο καμμία βάρκα, καμμία πύργα, για το φάρμα.

Ενώ ο Χάρρυ Γκούλδ κι' ο Τζών Μπλόκ έμεναν στον εξώστη για να φυλάξη, η Τζέννυ, κατανικώντας τη λύπη της, είπε στον Φρίτε:

— Τι θα κάνουμε τώρα;

Ο Φρίτε έκοίταζε τη γυναίκα του, μη ξέροντας τί να της άπαντήσει. Κι' εκείνη εξακολούθησε:

— Η θέση μας είναι πολύ δύσκολη... Πρέπει να πάρουμε μια άπόφαση...

Το άκουσε ο Χάρρυ Γκούλδ κι' αποκρίθηκε:

— Βέβαια που πρέπει να πάρουμε μια άπόφαση... Και πρώτα-πρώτα είναι περιττό να μένουμε σ' αυτό τον εξώστη, όπου κινδυνεύουμε να ανακαλυφθούμε.

Άμα μαζεύτηκαν όλοι στη σάλα, ενώ ο Μτόμπης, κουρασμένος από το δρόμο, κοιμόταν σε μια διπλανή κάμαρα, ο Φρίτε, τώρα μόλις άποκρινόμενος στην έρώτηση της γυναίκας του, είπε:

— Άγαπητή μου Τζέννυ, όχι... δεν έχάθηκα κάθε έλπίδα να ξαναβρούμε τις οικογένειές μας... Μπορεί, είναι πολύ πιθανό, να μην έχάθηκαν στη δεινή αυτή περιπέτεια... Ο πατέρας μου κι' ο κ. Ουόλστων θα είδαν από μακριά τις πύργους... θα έπρόφθαναν έτσι να καταφύγουν σε κανένα μακρινό κτήμα, ίσως μέσα στα δάση του όρμου των Μαργαριτών, όπου οι άγγιοι δεν θα μπόρεσαν να τους ξετροπώσουν...

Άπ' το Έμπερφορτ, άφου περάσαμε το κανάλι, δεν βροήκαμε ίχνος τους. Η γνώμη μου είναι πως δεν θαπομακρύνθηκαν ποτέ από την παραλία του νησιού.

— Κι' εγώ αυτό λέω, έπρόσθεσε ο πλοίαρχος Γκούλδ. Η γνώμη μου είναι ότι ο κ. Ζερματτ κι' ο κ. Ουόλστων, με τις οικογένειές, κάπου βρίσκονται άσφαλεις. (Έπειτα συνέχεια)

ΚΥΚΛΑΜΙΕΣ

Δίενατο

(Νύχτα στην Άσπράολη)

Μεσ' στην Άκροπόλη μονάχος Και κέφτει η νύκτα σκοτεινή. Μάγια γεμίζει ο θεός βρόχος

Και κάθε σντηριμιά μαρμαρού Δηγέται με πικρή σσηνή Και τη ντροπή ενός βαρβαρού.

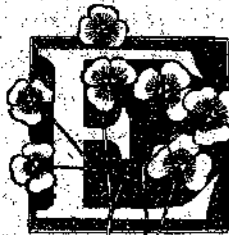
Κι' οι Καρυάτιδες ξυπνούνε — Ονειρα πόσο άλασγινά! — Την ιστορία τους να πούνε.

Κι' απ' του Ναού σά να προβαίνη Το βάθος μοιάζει η Άθήνα, Χρυσόν κι' έλέφαντα νεύμενη!

ΙΩ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΑΝΤΙΘΕΤΟ

Αγαπητοί μου,

ΛΑΒΑ προχτές ένα γράμμα που μ' εξένεσε πολύ. Ο υπογραφομενος, φίλος της «Διαπλάσεως» αγαπητός, με γνωστότατο στον κύκλο μας ψευδώνυμο, με παρακαλεί να του απαντήσω δημοσία και μου δίνει μαλιστ'α και την άδεια να μεταχειριστώ τ'ονόμα του. Αλλά δεν θα το κάμω. Δεν θ' αναφέρω ούτε καν το ψευδώνυμό του. Γιατί, το ξαναλέω, τέτοια γράμματα δεν τ'ονόμαζα απ' αυτόν. Τον ενόμιζα πιο προσεκτικό, πιο λογικό, πιο μετρημένο. Κι είδα να μου γράφει άσχετα πράγματα, απρόσεκτα και κέπως όρμητικά...

Ο λόγος για την «Αθηναϊκή Επιστολή» του 28ου φύλλου. Ο αγαπητός μας φίλος δεν κατάλαβε πως μ' αυτή ίσως ίσως θέλησα να ρίξω λίγο νερό στο κρασί, — μα κι ο τίτλος της δεν ήταν αυτός; — να φυγράνω κάπως τον υπερσοσιαλιστικό ένθουσιασμό μερικόν παιδιών, που όνειρεύονται υπερβολικά κι άπραγματοποιήτα. Δεν κατάλαβε ακόμα ο αγαπητός μας φίλος πως καιμιά αντίρρηση δεν υπάρχει ανάμεσα στην Επιστολή μου αυτή και σε μία παλαιότερη, όπου έλεγα πως δεν είμαι σοσιαλιστής. Μήπως είπα τώρα πως είμαι; Είπα μόνο πως ήμουν στη νεανική μου ηλικία, — πράγμα που, υποθέτω, είναι πολύ διαφορετικό.

Αλλά το κυριότερο που δεν κατάλαβε, ή που δεν ξέρει ο αγαπητός μας φίλος, είναι πως μιλώντας για σοσιαλισμό και τ'ετοια, δεν κάνω καθόλου πολιτική, που απαγορεύεται στον κύκλο μας, αλλά κοινωνική φιλοσοφία κι έγκυκλοπαιδεία, που επιβάλλεται. Ο σοσιαλισμός είναι μία θεωρία, ένα ζήτημα, ένα πρόβλημα, από εκείνα που πρέπει να ξέρουν την ύπαρξή τους «οί έφηβοι κι οί νεάνιδες» της Διαπλάσεως, ακόμη και «τα παιδιά.» Αλλά ο αγαπητός φίλος συγγέει τα πράγματα πολύ. Κι απόδειξη, ότι στο τέλος του γράμματός του βεβαιώνει, ότι αυτός δεν είναι σοσιαλιστής παρ' — ή νομίζετε; — μ ο ν α ρ χ ι κ ό ς.

Όποτε κατά τον αγαπητό μας φίλο, το αντίθετο του σοσιαλιστής είναι μ ο ν α ρ χ ι κ ό ς. Ενώ δεν είναι καθόλου! Και φυσικά, όταν έχει μία τέτοια ιδέα, όταν βρίσκεται σε τέτοια άγνοια των στοιχείων, δεν μπορούσε παρά να παρεξηγήσει. Και να πάρη για πολιτική μία Επιστολή, που δεν ήταν παρά φιλοσοφική ή έγκυκλοπαιδική. Λείψατες όλόκληρες δηλαδή ψηλότερ' από τα πολιτικά κόμματα και χιλιάδες λαυγών από τα πολιτικά πρόσωπα!

Ποιό είναι λοιπόν, πραγματικώς, το αντίθετο του σοσιαλιστής, το αντίθετο του σοσιαλισμού;... Χρ! πολύ φοβούμαι ότι κι άλλοι φίλοι μας δεν θάξεραν να το πούν. Γι' αυτό δεν κατακρίνω καθόλου εκείνον που μου γράφει. Ένα παιδί στην ηλικία του, ένας μαθητής του Γυμνασίου, δεν είναι υποχρεωμένος να τα ξέρη όλα. Εύκολότατα μπορεί να κάνει μια τέτοια σύγχυση, ένα τέτοιο λάθος. Και θά εξηγήσω εδώ πως είναι τα πράγματα, για να τα μάθουν κι όσοι τυχόν, όπως ο αγαπητός μας φίλος, δεν τα καλοξέρουν.

Μοναρχικός δεν είναι το αντίθετο του σοσιαλιστής. Όταν μιλούμε φιλοσοφικώς, κι ένας σοσιαλιστής ακόμα μπορεί να είναι μοναρχικός. Γιατί μοναρχικός ή απολυταρχικός, εν' εκείνος που θέλει την εξουσία στα χέρια ενός. Αλλά όταν αυτός ο ένας έχει ιδέες σοσιαλιστικές, και κυβερνά να πούμε σοσιαλιστικά, και βάζει νόμους σοσιαλιστικούς, ε, τότε κι ο σοσιαλιστής θα τον θέλη, επομένως θα είναι μοναρχικός. Με άλλους λόγους, τα μοναρχικός, απολυταρχικός, ολιγαρχικός, συνταγματικός, δημοκρατικός κτλ. έχουν σχέση με το είδος του πολιτεύματος, με τον τρόπο της κυβερνήσεως μιας χώρας. Ο σοσιαλισμός όμως απόβλεπει στη σύσταση της κοινωνίας. Να μὴν υπάρχουν π.χ. πλούσιοι και φτωχοί, ή να μὴν υπάρχουν εργάτες σκλάβοι των εργοδοτών. Και το αντίθετο του σοσιαλισμού είναι ή κ ε ρ α λ α ι ο κ ρ α τ ί α. Γιατί το κεφάλαιο, τη δύναμη και τα προνόμια του κεφαλαίου θέλει κυρίως να κτυπήσῃ αυτό το σύστημα, που δεν είναι σχεδόν παρά ο κ ο ς ο μ ι κ ό.

Εκείνος που προτιμά το σημερινό κοινωνικό καθεστώς, είναι — άδιάφορο αν μοναρχικός ή δημοκρατικός, — είναι κεφαλαιοκράτης. Και σοσιαλιστής είναι εκείνος, που ζητεί εν' άλλο, καινούργιο, λογικότερο και δικαιοτέρo.

Καταλάβατε τώρα γιατί δεν μπορεί κανείς να πῃ: «δεν είμαι σοσιαλιστής αλλά μοναρχικός»; Το μόνο που μπορεί να λῆη, αν δεν τὸν άρέσῃ ή σοσιαλιστική θεωρία, είναι: «Μένω κεφαλαιοκράτης». Πράγμα που άμφιβάλλω πολύ αν θα τάλεγε τώρα ο αγαπητός μας φίλος, που με τόση εύκολία κηρύττεται «μοναρχικός». Γιατί το κάτω-κάτω, μοναρχικοί, για λόγους πολιτικής σκοπιμότητος, υπάρχουν ακόμα στον κόσμο πολλοί, κι ανάμεσα στους πιο άναπτυγμένους και νεωτεριστικούς της Αγγλίας, της Γαλλίας, της Γερμανίας κτλ. Ένας κεφαλαιοκράτης όμως δεν μπορεί να είναι παρά για το συμφέρον της τάξης του και του έαυτού του. Η θά είναι επιδοδρομικός, διόλου σύμφωνος με το πνεύμα της εποχής. Γι' αυτό μάράσει έμένα να βλέπω τους νέους να συμπαιθούν ένα μετρημένο και φρόνιμο σοσιαλισμό, σαν ένα όνειρο άγίας, δικαιοσύνης, ισότητος

κι' αδελφοσύνης μεταξύ των ανθρώπων. Κάποιος τώρα θα μου έλεγε: Μα κι' ο σοσιαλισμός δεν είναι πολιτικό κόμμα; Κι' εδώ ακόμα στην Ελλάδα, δεν βγαίνουν βουλευτές, που το πρόγραμμά τους είναι ή υποστήριξη των εργατών και της εργατικής νομοθεσίας; — Ναι, βέβαια. Αλλά αυτό δεν σημαίνει. Κάθε κοινωνική θεωρία μπορεί να γίνῃ κόμμα πολιτικό και κάθε φιλοσοφία μπορεί να δώσῃ ένα είδος πολιτεύματος. Έμείς περιορίζομαστε στη θεωρία και στη φιλοσοφία. Και με τη θεωρία μόνο βεβαιώνουμε, πως το αντίθετο του σοσιαλισμού είναι ή κεφαλαιοκρατία.

Ελπίζω τώρα πως καταλάβατε όλοι περί τίνος πρόκειται. Ελπίζω ακόμα πως κι αγαπητός μας φίλος θα κατάλαβε την παρεξηγήση που έκαμε, μέρος από άπροσεξία, μέρος από άγνοια, και θά αναγνώρισε πως έχω δίκιο ε' όλη τη γραμμή.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΜΙΑ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑ ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑΣ ΧΡΥΣΟΜΠΟΥΜΠΟΥΚΑΣ (Συνέχεια 'δε σελ. 227.)

Χωρίς να πολυχασομερήσῃ, τῆγε τρεχάτος τὸ θησαυρό του στο δωμάτιο με τους παλαρτούς, όπου ή Ύψηλότης της, με τα φρούτα θυμωμένα, άρχισε να βρίζη πως ο σκλάβος της άργουσε πολύ.

— Αί να σε! έκανε βλέποντας τον Πανσέ. Άργησες, άργησες παραπολύ, μα έφερες τουλάχιστό κανένα πράγμα της προκοπῆς;

Ο Πανσές, χωρίς ναποκριθῆ, ρίχτηκε στο άνοιγμα του κουτιού. Μα τα χέρια του χέρια έτρεμαν τόσο, που ή Χρυσομπουμπούκα έχασε την ύπομονή της.

— Αδέξιε! φώναξε' άφησέ με να τ'ανοίξω μόνη μου.

Οί σκλάβες, περιέργες και δύσπιστες, έσκυβαν για να δούν καλύτερα. Άδύνατο να είχε γίνει ή επιθυμία της Ύψηλότης της. Τί θάβγαίνε από το κουτί;

Οί χοντρές σταγόνες του ιδρώτα, που έπεφταν από το μέτωπο του Πανσέ, δεν έδειχναν παρά φρικτή αγωνία.

Επιτέλους, τὸ κουτί άνοιχτηκε κι' ή πριγκίπισσα χτύπησε τα χέρια, έκπληκτη και γοητευμένη.

— Ο Πανσέ, αγαπημένε μου Πανσέ! Στάσου, θέλω να σε φιλήσω.

Και φίλησε δυνατά κι' από τα δύο μάγουλα τον Πανσέ, που από τη συγκίνησή του φοβήθηκε μὴ λιγοθυμήσῃ.

Οί σκλάβες έσφιγγαν μικρές κραυγές θαυμασμού βλέποντας με έκπληξη, γεμάτη σεβασμό, τὸν ταπεινό Πανσέ, που μεγάλωνε τόσο γρήγορα στην ύπόληψη της Χρυσομπουμπούκας.

— Πόσο όμορφη θα είναι ή Ύψηλότης σας με τὸ φόρεμα αυτό! φηθύρισε ή Παπαρούνα. Η πριγκίπισσα Ακακία θά πεθάνη από τὸ κακό της.

— Νομίζεις, — Αί! Τα στωγά της μπουκέτα! Τι γελοία πολ' θα είναι μπρος στο φόρεμα της Ύψηλότης σας.

Η Χρυσομπουμπούκα, ευχαριστημένη απ' αυτή τη ιδέα κυριεύτηκε από ένα τρελό γέλιο, τόσο μεταδοτικό, που οί σκλάβες ξεκαρδίστηκαν κι' αυτές από τα γέλια κι' ο Πανσές πνεγμένος κι' αυτός από την υπερβολική του χαρά, αναγκάστηκε να κατεβῃ στο περιβόλι, για να πάρη άναπνοή.

Μα δεν έπρεπε νάρχησῃ. Την ήμερα εκείνη ή Κυρία ήταν πολύ χαρούμενη. Οί καμαριέρες της δεν μπορούσαν να πιστέψουν ούτε σταυτιά τους ούτε στα μάτια τους.

— Να βάλουμε λίγο κοκκινάδι στα μάγουλα της Ύψηλότης σας; ρώταγε ή μία. Η Ύψηλότης σας δεν έχει ανάγκη από τέτοια πράγματα, τὸ χρώμα της πάντα είναι φρέσκο. Μα ή ζέστη ίσως να την κουράσῃ πολ' απόψε και τότε....

— Ναι, βάλτε μου κοκκινάδι. — Πόσο όμορφη είναι σήμερα ή Ύψηλότης σας! έλεγε η άλλη. Περισσότερο ίσως από άλλoτε! Μέσα στο λουλουδένο φόρεμα θά την πάρουν για την άνοιξη την ίδια.

Η Χρυσομπουμπούκα τις άφνε να λένε. Άλλωστε, ο θαυμασμός τους δεν ήταν καθόλου υπερβολικός, όταν ή πριγκίπισσα φόρεσε επιτέλους τὸ περιφνημένο φόρεμα.

Για να κανονίσῃ τὸ περπατήμα της, πηγαίνονχόταν μπρος στις καμαριέρες της, έκλινε τὸ κεφάλι με προσποιητή χάρη, έπαιρνε πόδες τόσο γελαίες, που ή Καμπάνελα κοπίασε πολ' για να κρατήσῃ τὰ γέλια.

Ο Πανσές θαύμασε κι' αυτός τὸ έργο του. Η χαρά του ήταν άφραστη, όταν έμαθε πως ή Χρυσομπουμπούκα θά τον έπερνε μαζί της στη γιορτή. Η Γαρυφαλλία κατοικούσε αρκετά μακριά, στις όχτες του ποταμού. Έπρεπε λοιπόν να πάνε με τὴ βάρκα. Κι' ή Ύψηλότης της, σε κάθε τέτοια περίπτωση, έπαιρνε πάντα μαζί της τὸν πιστό της σκλάβο.

Την ήμερα εκείνη, ο καιρός ήταν θαυμάσιος, μα πολ' ζεστός. Ο ήλιος έκαίγε. Η πριγκίπισσα, προφυλαγμένη κάτω από μια πλώρια ποικιλοχρωμή όμπρέλλα, πέρασε τὸ περιβόλι, με μικρά βήματα, για να πάῃ στη βάρκα, που ήταν δεμένη εκεί κοντά, ανάμεσα στα καλάμια. Επιτέλους έφτασε και μπήκε με χίλιες προφυλάξεις. Η τουαλέττα της δε θά μπορούσε ν'άνθῆξῃ ούτε στο ελάχιστο κούνημα.

— Έλάτε κι' εσείς, δεσποινίς Παπα-

ρούνα, για να μου κρατάτε την όμπρέλλα. Τί δύσκολη δουλειά! Έπρεπε να τη γέρνῃ πότε δεξιά, πότε αριστερά, να την κτεβάξῃ, να την ξανασηλώσῃ, στο ελάχιστο κίνημα της Κυρίας.

— Δεσποινίς Παπαρούνα, είστε μία αδέξια, της είπε σε λίγο. Πότε δε θα μάθετε να κρατάτε όπως πρέπει αυτήν την όμπρέλλα; Νά, ο ήλιος ρούφηξε όλη τη δροσιά των λουλουδιών μου. Τὸ φόρεμά μου είναι λιγότερο ώραίο τώρα.

— Ίσως να λάμπη λιγότερο, μα ή Ύψηλότης σας ες είναι βεβαία πως

«Βρέθηκε μέσα σ' ένα σύννεφο από κενερά...» (Σελ. 237.)

είναι πάντα όμορφη σαν τὸ κρύο νερό... Η Κυρία δεν άποκρίθηκε λίγο-λίγο όμως ή μυρουδιά των ναρκίσσων και των ζουμπολιών τὸυ φορέματός της την άποχαύνωνε.

— Πανσέ, είπε άξαφνα, δεν έπρεπε να διαλέξῃς λουλούδια, που νάχουν τόσο δυνατή μυρουδιά.

— Μα, Ύψηλοτάτη, για να διαλέξῃ κανείς πρέπει νάχῃ μπροστά του κι' από κείνα που τὸυ άρέσουν κι' από κείνα που δεν τὸυ άρέσουν. Εγώ όμως...

Άκολούθησε σιωπή. Γαστερ από μια στιγμή, ή Χρυσομπουμπούκα εξακολούθησε: — Είναι γελοίο, τὸ ξέρετε; Γαρυφαλλία, ζουμπούλια! Πάιρνουν τέτοια λουλούδια για να κάνουν φόρεμα; Μα τὰ διαλέξες επίτηδες να με άρρωστήσῃς; κακέ!

— Οί! ή Ύψηλότης σας δεν πρέπει να σκέπτεται τέτοια πράγματα. Οί έκκευριστικές αυτές μυρουδιές, μαζί μ' ένα τόσο καυτέρo ήλιο, ίσως και μια κακιά δύναμη, γίνονταν αλήθεια άναπόφευρες. Ός και τὸς κωπηλάτες πείραξαν. Όσο για τὴ Χρυσομπουμπούκα, που ήταν τὸ κέντρο, στάθηκαν αλήθινo μαρτύριο. — Πανσέ, σε μισώ, είπε. Άν μάγαπούσες λίγο, θάπαιρνες λουλούδια, που δε μυρίζουν.

Ο καλός άνθρωπος, καταλυπημένος, δεν διαμαρτυρήθηκε. Τότε έγινε κάτι άπρόοπτο. Πέσωνχε ένα σκάρι από πεινασμένες μέλισσες.

Η βαρεία μυρουδιά, τὰ λουλούδια, που από τὸσον καιρό ζήτηγαν, ήταν γι' αυτές ευεργετικό μάνακι' ή Χρυσομπουμπούκα, τρομαγμένη, βρέθηκε άμέσως μέσα σ' ένα σύννεφο από άπερίληπτα κενερά. Φώναξε, χτύπησε. Μα τίποτα. Η Παπαρούνα, ο Πανσές, οί κωπηλάτες προσάθῃσαν, χτυπώντας και με τὰ κενερά και με την όμπρέλλα, να τις διαώσουν. Μ' αντί να τις άπομακρύνουν, τις άγριεψαν. Άχόρταγες εκείνες γίνονταν κακές κι' άφιναν τὰ λουλούδια, για να δαγκώνουν τὴ Χρυσομπουμπούκα στο πρόσωπο και στα χέρια!

Τη στιγμή εκείνη, έσταγαν στὴς μαρκησίας. Πολλοί προσκαλεσμένοι ήταν μαζεμένοι κιόλα στην ταρατά, που προφυλαγόταν από τὸν ήλιο μ' ένα χοντρό πανί από κόκκινο μεταξί.

Ο θόρυβος τὸς έκανε όλους να τρέξουν να ιδούν. Τί γινόταν μέσα σ' αυτή τὴ βάρκα; Ποιανού τρομεροῦ δράματος θά γίνονταν μαρτυρες; Ένα κορίτσι, λιγοθυμισμένο, έλεγε πως στη βάρκα έσφαξαν μια γυναίκα.

Η Χρυσομπουμπούκα, από τὴ μεγάλη αγωνία, δεν έδλεπε τὴ συγκίνησή, που προκαλοῦσε. Την έφεραν, χωρίς να καταλάβῃ τίποτα, ως τὴ μεγάλη αίθουσα, όπου όλοι οί προσκαλεσμένοι μαζεῦτηκαν γύρω της. Έλα, Βούδδα! Καλέ, αυτή είναι ή Χρυσομπουμπούκα!

Α! ο έρχομός της πόσο αλλοιώτικος ήταν απ' ό,τι τὸν είχε φανταστεί.

Αντί για τὴν άνοιξη, είδαν ένα άψυχο σῶμα να στηρίζεται από τὸνα μέρος σε μια κλαμμένη σκιάδα κι' από τὸ άλλο σε ένα γέρο, χωρό και άφωνα. Ένα γελοίο πρόγραμμα, σκεπασμένο μ' ένα κουρέλι από ξερά και μαδημένα λουλούδια.

Η Ακακία, ή Βιδά κι' άλλες αντίπαλες στην όμορρη τὴς Χρυσομπουμπούκας, άρχισαν άπέξω άπέξω να τὴν είρωνευουνται. (Έπεται τὸ τέλος.)

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

λάθος ευκόλως εθουόμενον) Κόδι-
κτων (περαστικά, περιμένα) Κερυ-
ραϊκό Διαβόλιον (σε συγγράμω δια τὸ
ἀρσεν) καλῶς ἐν ἔλλειψι) **Πυθαγο-
ραϊκὴ** (ἢ μεταφ. αὐτῆς ἢ ὁμοια-
σάσης) μου ἀπὸ τῆς ἑλλείψεως σου διὰ
τὴν Σελίδα ἀπὸ τοῦ Μοτέας ἐλά-
λαμε ἴσα πολλὰ) **Γαλιλαίων** Ὀδρα-
νῶν ναι, τὰ ἔμαθα ἀπὸ τῆς ἐφημερί-
δος ἡ κ. Ε. ἔλαβε καὶ σου ἔστειλε ἀγ-
γελλὰ) **Καπετάν Πουλῆναν** (ἐλήφθη-
σαν ἔχει καλῶς) **Συλφάς** (χαίρω
πολύ) εἴπα πού ἀρχισες, γράφε μου)
Λόγια (τὸ διόρθωσα) **Καπετάν Λα-
πῆναν** (μόνον αὐτοὶ οἱ δύο εἶναι
ὥστε κοιτᾶτε νὰ κάμετε κ' ἄλλους)
Ἰουλιανὸν Ὀδρανῶν (ἐλαβα, εὐχαριστῶ
καὶ συγγαίρω) **Ποσειδῶν Χαμογιελοῦ**
(ἐλήφθησαν καὶ μὴν ἀνησυχῆς σ' εὐ-
χαριστῶ γιὰ τὰς γράφεις καὶ περιμένα
εἰς ἀπέλας σου) **Καρυφύλι** τοῦ 21
(στειλε τὴν γρήγορα νὰ προσφάσῃ)
Μυστηριώδη (ὄχι μ. νον. σὺ δ' ἀδεί-
φως) σου μορεῖ νὰ παρῆ ἄλλο ψευδῶ-
ν) **Τρελλὴν Χερσόννησον** (ἐλαβα,
εὐχαριστῶ, ἔσταλα) ἀπέδωκα καὶ τὴν
κίρτα) **Ἰωάν. Χρῆστ.** (περιμένα)
Ἑλληνα Νικητῆρ (εὐγε! ἔστειλα)
Πηλέα (ἡ «Μυστηριώδης Νῆσος» εἶναι
στοὺς τόμους 1917, 1918 καὶ 1919,
ἀλλὰ μὴ πολλὰ ἄλλα μυστηριώδη.)
Καίτην Η. Κ. (βραβεῖον ἔσταλα.)
Σαρ. Ραβεγκίτς (ἐλαβα, εὐχαριστῶ,
αὐτοὶ πού ρωτᾶς ἐνεγράφησαν) **Χορ-
ριατοπούλου** (ἐλαβα) **Κουλαδεκῆν**
Ἀκτῆρ (χαίρω πολύ) νὰ γράφης τὴ
γλώσσα που μιλοῦμε, αὐτὴ που γράφω
κ' ἐγὼ ἀπὸ ἕξτες τ' ἐλα Γαλιλαϊκὰ,
στέλναι μου μεταφράσεις μικρῶν κομμά-
τιων γιὰ τὴ Σελίδα) **Κόϊων** (δὲν ξέρω,
νὰ σταθῆς σὸ Διεθνὲς Βιβλιοκωδικεῖον
Πλάτεια Συντάγματος «Ἀθήνας») **Ἰν-
δαλιὰ καὶ Ἰνδία** τῆς **Τριπόλεως** (δὲν
εἶχα καμμίαν ἀντίρρηση) δὲν ὑπάρχει
ἕμποδισμὸς μπόρεται νὰ ἰδρωσθε τὴν
ὁμάδα σ. ε.) **Νικητῆρ** τοῦ **Σαρῶ**
(ναι, ἐπιτρέπεται) **Ἰουλιανὸν Ἀγγ.**
(ἐλαβα) **Ἰβνν Πόρταν** (καλὰ λοιπόν,
κρίτην) **Ἀθυσότορον** **Ἡχῶ** (σὺ
γὰ σιγῆ, εἰς ὑπακοή) **Ἑλλῆδα** τοῦ
Ἐθνος (τὸ ἴδιο εἶναι) στὴ **Ζάκυνθος**
κ' ἔλα καθαρῶτα νεότης ὅπως
λένε ἡ καθάριος ἢ ἡ καθαρότητα
κτλ. κ' ἀπὸ τοὺς δύο δημοτικῶς τύ-
πους προτιμώτερος στὴ φιλολογικὴ
γλώσσα ἢ πρὸ σύντομος) **Ἀεροναυ-
τόπουλο** (ἐλαβα κ' εὐχαριστῶ) **Κε-
φαλονητοπούλου** (τὰ ἐλαβα ἔλα κ' εὐ-
χαριστῶ γιὰ τὰς γράφεις) **Ἀδωνῆσαν**
Τροχίαν (ἐλαβα 19ον καὶ 20ον) **Σαρ-
κία Φύλλα** (σὺ προσεχ. ε.) **Παριζι-
κὴν Χερσόννησον** (στὴ στατιστικὴ χρει-
άζονται κ' αὐτὰ) **Σπῆναν** (ἔστειλα
εἰς νέον, εὐχαριστῶ) **Ἐλευθεροτῆρ**
τῆς **Πασιδοῦ** (εἰς καλῶς, ναι, μπο-
ρεῖς νὰ πάρῃς β. ν. ἄλλα θέλεις συλλη-
ρωσῶν τὸ ἀντίμιμον) **Μαρίαν Ν. Β.**
Μίση (διδάσκει σὸν ὀδηγὸ πῶς στεί-
λονται αἱ βιβλίαι, γιὰ νὰ μὴ ματαίω-
σῃ) **Πανελλήνων Ὀνειρῶν** (ἐλαβα
εὐχαριστῶ ποίους τόμους εἶχα τὸ βιβ-
λίαι στὴ σχετικὴ Ἀγγελίᾳ πού δημο-
σεῖω συχνὰ) **Ἀρετὴ Καστανεῖαν**
(ἔσταλα, μπορεῖς βιβλίαι νὰ χρησιμο-
ποιήσῃ καὶ ἐκεῖνα τὰ τετραδία) **Μαί-
κων** εὐχαριστῶ χαίρω πού ἐγίνες καλὰ)
Ἀντ. Τσιώλη (χαίρεται σὺ σὺ
μας φίλο) **Κεχαϊδιστῶν** (ἐλαβα, εὐ-
χαριστῶ) δὲν περᾶς **Βασίλειᾳ Ἀδα-
μαντῆ** (ἔστειλα περαστικά) **Υἱὸν** τῆς

Ἑλλάδος (ἐλαβα, εὐχαριστῶ, ἔσταλα.)
Ἡβὴν Πολύμηνα Ζιλά κτλ. κτλ.
Τριμηνο Φάριμκου, Γεῶργιον
Λόγηρ. Μικρὸ Κηφισοκωμῆν (εὐχα-
ριστῶ πολύ γιὰ τὸ τετραβῆμα.)
Ν. Παπαδημητῶν, Πυροβολοκῆν,
Στραβόβυλο, Νισαγόραν, Μεσομῆρ,
Ἀστέρα, Κ. Ι. Μορέων, Ἀδρανῶν,
**Μυροδόλον Ἰωνίαν, Ἀγαθὸν Διάβο-
λον, Ψυχὴν τῆς Δίεσον** (ἔστειλα.)
Ἐἰς τὰς ἐπιστολάς ἐλαβα πρὸς τὴν
21ην Ἰουνίου, θάλανήσω εἰς τὸ προ-
σεχε.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 196ου Διαγωνισμοῦ
ἔσαν. Αἱ λύσεις δέονται μέχρι τῆς 26ης
Ἀγουστοῦ ἀλλὰ καὶ πρὶν τῆς ἀποθ-
σμίας ταύτης ἐφ' ἑσὸν δὲν θὰ ἔχουν
ἀκόμη δημοσιευθῆ, ὅπως καὶ τῶν ἀπο-
γομένων φυλλαδίων.

443. Δεξιόφωνος.
Τὸ πρῶτον μου κίσει πολύ,
Μπροστὰ τοῦ τίποτα δὲ μένει.
Τάλλο τὸν χρόνον διαίρει.

Κι' ἀπελευθῶν τὰ δύο μαζί,
Ἀρρωστία, πού θεν ἀπιμένη,
Ἄλλοι ὁ κέρωτος δὲν εἶ.
Ἐστὴν ὑπὸ Στάσας Στεφανῆν.

**444. Λογοπαϊκτικὸς Στοιχὸς ὀ-
ρειφός.**
Σίγμα, Κάππα, Νι,
Βάω στὴ γραμμῆ,
Καὶ σὲ μια στιγμῆ
Φτιάω ἱεράλιον. —
Δὲν εἶναι ἄσπειρο,
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Νέδωνος

445. Ἀναγραμματισμὸς.
Τὰ στοιχεῖα ἀνακατών.
Κάποιον ἀπ' ἐπιθυμητικῆ,
Κι' ἕνα ζωὸ σὺ σκαρῶνω,
Πού τὸ κρῖος πολὺ συχνά.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἰδέας

446. Δίγυμα
Τις φερουγῆς μου, μεγάλας
Τις ἀπλῶν, τῆς ἀνοίγω.
Μ' ἀπ' τὴ θέση μου οὔτε βῆμα
Δὲν μπορῶ ποτὲ νὰ φύγω!

447. Δίγυον
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Ἄγλα' οὐ, μικρὸς λιμὴν καὶ ποθὸν.
Ἐστὴν ὑπὸ Ἀλέξ. Α. Ἀργυροῦ

448. Ἠρόβλημα
Πρὶν ἀπὸ ἐν ἔτος, ἡ ἡλικία τοῦ πα-
τέρα μου ἦτο δεκαπενθῆς τῆς ἰδίας
μου. Μετὰ ἐννεὰ ἔτη, ἡ ἡλικία τοῦ πα-
τέρα μου θάειναι τετραπλάσια τῆς ἰδι-
κῆς μου. Πόσων ἐτῶν εἶμαι ἐγὼ καὶ
πόσων ὁ πατέρας μου;
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Σοφίας Φύλλα

**449. Μαγικὴ Εἰκὼν ἀνευ Εἰκό-
νος.**
—Ἐνα λογοπαίγνιον, θεῖε Μίμη.
Τὰ στρατεύματα ποῖο γράμμα ροθού-
νται;
—Τὸ εἶπες μόνοι σου, παιδί μου.
Ἐστὴν ὑπὸ σ. Περικλῆς Χερσόννησου

450. Ἀυροτοκίς ἐξ Ἀνυφῆτων
Ἐπιτίθετα τῶν κάτωθι ἔβαν ἀπο-
τελούν με τάρχη τῶν ἀρχαίων νομο-
βήτην

ῥιλός, κρεατῶ, λέγω, ἄνω, βλάπτω,
τρώγω.

Ἐστὴν ὑπὸ Βλαστῶν Α. Πασαλῆν
451. Φωνηεντόλιπον
σπρ-θ - πρσ - τ - πρρμν - ρ
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἡεας
452. Γεῖφος
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

453. Charade
Mon premier est une partie du
[corps;
Mon second une maladie terri-
[ble;
Mon tout une vertu precieuse,
[utile.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Περγαῆνος Δακίμας
454. Sans Consonnes
Aie ou e-i-e-aue
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Περούτσας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Π. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 15
220. Ἄνδρα (ἔν δις...) — 221. Κα-
λῶς - καλῶς. — 222. Ἀσπῆρ - Νεῖγερ —
223. Σκόδρα - Σοράς. — 224. Ἀνι-
γιστ - γῆρ.
225. ΤΙΡΠΙΣ 226 - 228. 1. Ἡ
ΜΥΡΟΣ Ἰρέρα (ἡμέρα) 2. Ἡ
ΛΕΡΟΣ Καρδίσα. 3. Ἡ Δρά-
μα (δράμα.) — 229 —
ΣΙΜΩΝ 233. Διὰ τοῦ Γ' γέ-
νος, ὀρρῶ, γλεῦκος, Πάγρη, στοιχί.
— 234. Ὅπου φωνὸς κ' ἡ μοῖρα του.
— 235. Τὸ μὴ σὲ μέλει μὴ ρεατῆ.
(τοῦ κ' σὲ μέλει μὴ ρεατῆ.) 236 —
238. 1. La pêche. 2. Le chien de
fustil 3. Le mousses. — 239. ETER-
NEL (pIEn, acTif, biEtre, boR-
ne, daNse, scEne, hELas.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 3 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις με ἐλάτ-
στοιχία ὁ ρ. 2 (ὁ ἀλάτιστος ὄρος) Πέραν
τῶν 10 λέξ. 20 λέξ. ἡ λέξις, με πᾶσα δὲ
στοιχία, λέξ. 30 καὶ μὴ κεφαλαία λέξ. 40
Ὁ χαρακτὸς αὐτῶς ὁ ρ. 1.

Γιὰ τοὺς ἴδιους λόγους ἀποχωροῦμεν
κ' ἐμεῖς ἀπ' τῆς «Δημοκρατίας» μας.
ΒΑΒΥΛΩΝΕΥΣ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ
ΠΕΙΡΑΪΚΗ ΧΕΡΣΟΝΗΣΟΣ
(ΚΑ' - 258)

Διαγωνισμὸς Μ. Μυστ. Βραβεῖον
«Δὸν Κωνστῆς». Προθεσμία πένθος
Ἰουλίου. — **Παράκλητ' Χερσόννησος**
(ΚΑ' - 259)

Κυρὰ Φρασόνη. Μ' Μυστικὰ δὲν
Κ' ἀνταλλάσσω. Γιὰ πρότασιν θεορὰ
εὐχαριστῶ. — **Φόσσορ.**

(ΚΑ' - 260)
ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΗΝΕΙΟΣ», Ἄποτε-
ρὰ λήματα Β' Διαγωνισμοῦ. Βραβεῖα
Β' **Γιδανῶν Ἀγδόνης.** Ἐκατίας,
Ν. Κ., **Τριμηνο Τουρῆν.**

ΔΡΟΣΕΤΑΛΙΑ
(ΚΑ' - 261)

Πρόσηβ, ἀλληλογραφούμε ἀπ' ευ-
θεσίας Διούθνας; Ἀγγίλη Ἰγγίλησ,
Ἀργυροκῶν. (ΚΑ' - 262)

Σύλλογε «**Νίκη**», Δὲν ἔχομε καμ-
μίαν σχέσιν με τὸν «Κόσμο» τῆς
Διαπλάσεως οὔτε περὶ τῆς καὶ **ΚΑΤΑ**
ΤΙ συμπρόξενός σας. — **Μικρὸς Τε-
κεῦ, Πέργηνη** τῆς **Οὐαλλίας.**

Ι ΚΑ' - 263
Ι ΟΝΙΑ

Σύλλογε «**Διαπλάσειν Ἀμμοκρο-
στία**», Στ' ἀπαίτησιν ὅτις 8 τοῦ
μῆθος καταφατικῶς. Περιμένουμε νὰ
μας γράψετε ἐκτενῶς τὴν κατάστασιν. —
Μικρὸς Τεκεῦ, Πέργηνη τῆς
Οὐαλλίας.

Ι ΚΑ' - 264
ΨΥΧΗ, ΠΑΥΛΟΣ, ΣΙΒΥΛΛΑ, ΘΕΡΜΑ

συγχαρητήρια γιὰ τὸ βιβλίον σας.
Τρελλὴ Χερσόννησος.

Ι ΚΑ' - 265
ΚΑΠΕΤΑΝ ΚΑΘΩΝ, ΖΕΥΡΟΣ Φ.

Καθῶν, οὐκ χαίρει. Δὲν με ἐγνο-
ρίσατε; Χαί! χαί! χαί! — **Ἰδιότροπος**

Ι ΚΑ' - 266
ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ἐπεὶ παρατήρησαν ὀλέη, ἔγιναν νέ-
ε ἀρχαιεραὶ καὶ ἐξελεγγῶν
ΠΡΟΕΔΡΟΣ «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ»
ΣΩΡΑ ΔΕΖΙΝΕΒ

Πρωτοπυργῶς **ΤΡΑΓΥΔΙ ΤΗΣ ΚΕΥΤΕΡΙΑΣ**
Ἐπαιρικῶν ΕΒΝΙΚῶΝ ΑΜΥΝΑ
Ἐπαιρικῶν ΟΥΦΕΡΕΜΗ ΠΑΤΡΙΔΑ
Στρατιωτικῶν ΠΡΙΚΗΝ ΔΑΚΑΡ
Καλῶν τεχνῶν ΣΚΟΡΠΑ ΦΥΛΛΑ
Οικονομικῶν ΓΑΥΚΕΙΑ ΕΛΛΑΣ
Προπαγάνδας ΝΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ
Μέλη, Πρόεδροι, Ἀποκρίται μένον αἱ
ἴδιαι, **Διεύθυνσι:** Φ. Φώκερ, Κηφισ-
οίας 9, Ἀθήνας.

Ι ΚΑ' - 267
ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΡΥΓΩΝ»

Ἐνομιμῶν ἀρχαιεραῶν ἐξελεγγῶν
Πρόεδρος, Ἀγαθὸς Διάβολος
Ἀντιπρόεδρος, Μιχαὴλ Ἀγγελος
Καρίας, Χαλασὸς Κόσμον Ἐγκυ-
ματεύ, **Μυστηριώδης:** Ἐσορας
Φαούρον Κερσόνησ. Σύμβουλος,
Μαρομένο Ἰωαννῆσφυλο. Ζητούν-
ται μέλη καὶ ἀντιπρόσωποι. Γράψατε
Ἀγαθὸν Διάβολον, p. r. Κέρκυ-
ραν

Ι ΚΑ' - 268
Δ ΗΛΩΣΙΣ - Μέγας πικρότατος

Δ σὸν πατριωτικῶτατο «**Κόσμο**
τῆς **Διπλάσεως**»
ΘΕΟΔΩΡΟΣ Κ. ΕΥΔΗΣ

Ι ΚΑ' - 269
ΤΙΜΗΜΗΜΕΝΟ ΤΟΥΦΕΚΙ, στὴ

γιορτῆ σου στέλλομε κίριες καρ-
διόβαλλτες ευχῆς.

ΚΥΑΝΟΔΕΥΚΟ ΛΑΒΑΡΟ
ΑΝΑΤΕΛΛΟΥΣΑ ΔΟΞΑ
ΑΦΕΛΗΣ ΓΥΜΝΑΣΙΟΝΑΙΣ
ΜΗΤΟΒΕΝ
ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΟΝΕΙΡΟ

(ΚΑ' - 270)

Ι ΚΑ' - 271
ΑΝΑΤΕΛΛΟΥΣΑ ΔΟΞΑ

ΖΗΤΩ Ο ΚΟΣΜΟΣ...
Φ ωνῶζω προσερχόμενος σὸν «Κόσμο
τῆς Διαπλάσεως».

Ι ΚΑ' - 272
ΕΠΙΝΑΣΤΑΤΗΣ

Σύλλογοι «**ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΗ-
ΜΟΚΡΑΤΙΑ**», «**ΙΟΝΙΑ**», «**ΝΑ-
ΠΟΛΕΩΝ**», συμφερόμενοι.

Ι ΚΑ' - 273
ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ἐλλῆ, Στείλετε διευθύνσι. —
Σώρα Δεζινεβ

(ΚΑ' - 274)
Π ατυχημαί, ἐφέλας εἰς ἀνακλίνου
Α μου. Χαί χαί χαί. — **Ἰδιότροπος**